

Vaatimukset

Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

- kumoaa riidanalaisen päätöksen
- velvoittaa EUIPO:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Kanneperusteet

- Asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 1 kohdan a ja b alakohtaa on rikottu.

Kanne 23.12.2016 – Fininvest ja Berlusconi v. EKP

(Asia T-913/16)

(2017/C 063/47)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Asianosaiset

Kantaja: Finanziaria d'investimento Fininvest SpA (Fininvest) (Rooma, Italia) ja Silvio Berlusconi (Rooma) (edustajat: asianajajat R. Vaccarella, A. Di Porto, M. Carpinelli ja A. Saccucci)

Vastaaja: Euroopan keskuspankki

Vaatimukset

Kantajat vaativat unionin yleistä tuomioistuinta

- kumoamaan Euroopan keskuspankin 25.10.2016 tekemän päätöksen, jolla päätettiin "vastustaa luovutuksensaajien aikomusta hankkia määräosuuksia target-yhtiöstä",
- velvoittamaan vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Tämä kanne koskee oikeudesta harjoittaa luottolaitostoimintaa ja luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvalvonnasta, direktiivin 2002/87/EY muuttamisesta sekä direktiivien 2006/48/EY ja 2006/49/EY kumoamisesta 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/36/EU (YVM IV) (EUVL 2013, L 176, s. 338) 22 ja 23 artiklan, luottolaitosten vakavaraisuusvalvontaan liittyvää politiikkaa koskevien erityistehtävien antamisesta Euroopan keskuspankille 15.10.2013 annetun neuvoston asetuksen (EU) N:o 1024/2013 (EUVL 2013, L 287, s. 63) 1 artiklan 5 kohdan, 4 artiklan 1 kohdan c alakohdan ja 15 artiklan 3 kohdan, kehyksen perustamisesta YVM:n puitteissa tehtävälle yhteistyölle EKP:n ja kansallisten toimivaltaisten viranomaisten välillä sekä kansallisten nimettyjen viranomaisten kanssa (YVM-kehysasetus) 16.4.2014 annetun Euroopan keskuspankin asetuksen (EU) N:o 468/2014 (EUVL 2014, L 141, s. 1) 87 artiklan sekä Italian pankkilain yhtenäistetyn tekstin 19, 22 ja 25 §:n perusteella 25.10.2016 annettua Euroopan keskuspankin päätöstä (ECB/SSM/20016-7LVZJ6XRIE7VNZ4UBX81/4), jolla tämä vastusti Finanziaria d'investimento Fininvest SpA:n aikomusta hankkia määräosuuksia erästä luottolaitoksesta (target-yhtiö).

Kanteensa tueksi kantajat vetoavat kahdeksaan kolmeen osaan jakautuvaan kanneperusteeseen.

1. Ensimmäinen kanneperuste, jonka mukaan YVM IV-direktiivin 22 ja 23 artiklaa on sovellettu väärin ja asetuksen N:o 1024/2013 1 artiklan 5 kohtaa, 4 artiklan 1 kohdan c alakohtaa ja 15 artiklaa sekä YVM-kehysasetuksen 86 ja 87 artiklaa on rikottu, myös kun huomioon otetaan SEU 4 artiklan 1 kohta, 5 artiklan 2 kohta ja 13 artiklan 2 kohta sekä SEUT 127 artiklan 6 kohta, ja jonka mukaan harkintavaltaa on käytetty väärin.
 2. Toinen toissijainen kanneperuste, joka perustuu siihen, että asetuksen N:o 1024/2013 laajentavalla soveltamisella loukataan käsiteltävässä asiassa periaatetta, jonka mukaan johdetun oikeuden alaan kuuluvat toimet eivät saa olla taannehtivia.
 3. Kolmas kanneperuste, jonka mukaan oikeusvarmuuteen ja lainvoimaisuuteen –jotka perustuivat Consiglio di Staton 3.3.2016 antamaan lopulliseen tuomioon nro 882 asiassa, jossa lausuttiin niistä vaikutuksista, joita Italian keskuspankin antamalla fuusioluvalla olisi, jos Fininvest hankkisi osuuksia kyseisestä target-yhtiöstä – liittyviä periaatteita on loukattu.
 - Tältä osin kantajat toteavat, että tämä kanneperusteiden ensimmäinen osa koskee riidanalaisen päätöksen peruslähtökohtaa ja että sillä riitautetaan erityisesti EKP:n asetuksesta N:o 1024/2013 esittämä tulkinta, joka on oikeudellisesti virheellinen ja jolla sääntöjenvastaisesti laajennetaan tälle YVM-asetuksessa annettua erityistä toimivaltaa ja jolla lisäksi loukataan 3.3.2016 annetulla Consiglio di Staton päätöksellä syntynyttä, target-yhtiön osuuksien hankintaan liittyvää kansallista oikeuskäytäntöä.
 4. Neljäs kanneperuste, jonka mukaan EKP rikkoi YVM-asetuksen 4 artiklan 3 kohtaa ja direktiivin 2013/36 23 artiklan 1 ja 4 kohtaa ja loukkasi oikeusvarmuutta ja hallintomenettelyn ennustettavuutta koskevia yleisiä periaatteita soveltaessaan näiden kansallisia täytäntöönpanosäännöksiä, ja jonka mukaan EKP loukkasi laillisuutta ja oikeusvarmuutta koskevia yleisiä periaatteita katsoessaan, että kantajien tapauksessa voitiin soveltaa vuonna 2008 annettuja CEBS:n, CESR:n ja CEIOPOS:n komiteoiden suuntaviivoja ("Guidelines for the prudential assessment of acquisitions and increases in holdings in the financial sector required by Directive 2007/44/EC").
 5. Viides toissijainen kanneperuste, jonka mukaan olennaisia menettelymääräyksiä rikottiin, koska asiassa ei tutkittu arviointiperustetta "hankkijahdokkaan todennäköinen vaikutus luottolaitokseen" (direktiivin 2013/36 23 artiklan 1 kohta) eikä perusteltu, miksi näin ei menetelty.
 6. Kuudes kanneperuste, jonka mukaan oikeasuhteisuutta koskevaa yleistä periaatetta on loukattu, koska riidanalainen päätös on lähtökohtaisesti pakkolunastustoimi, jolla määrätään pakkotoimin myytäväksi merkittävä osuus omistetuista osakkeista, ja jonka mukaan Euroopan unionin perusoikeuskirjan 16 ja 17 artiklaa sekä Euroopan ihmisoikeussopimuksen vastaavia yleisiä oikeusperiaatteita ja jäsenvaltioiden yleisiä yhteisiä valtiosääntöperinteitä on loukattu.
 - Tältä osin kantajat toteavat, että tämä kanneperusteiden toinen osa koskee EKP:n tekemää arviointia ja että se liittyy yhtäältä tämän kansallisesta lainsäädännöstä esittämään tulkintaa, ja toisaalta siihen, ettei EKP arvioinut konkreettisesti "hankkijahdokkaan todennäköistä vaikutusta luottolaitokseen" eikä varovaisen valvonnan osalta noudattanut suhteellisuuseriaa.
- Kanneperusteiden kolmas osa koskee sitä vastoin EKP:n valvontamenettelyssä ja lopullisessa toimessa olleita vakavia menettelyvirheitä.
7. Seitsemäs kanneperuste, jonka mukaan puolustautumisoikeuksia, joita olisi pitänyt "täysimääräisesti kunnioittaa" (direktiivin 2013/36 22 artiklan 2 kohta ja YVM-puiteasetuksen 32 artiklan 1 kohta), ja perusoikeuskirjan 41 artiklassa määrättyä oikeutta hyvään hallintoon on loukattu, koska asiakirja-aineistosta annettiin tietoja liian myöhään ja koska EKP:n sen toimen sisältöä, jonka perusteella lupamenettely aloitettiin, ei ollut mahdollista tuntea. Lisäksi vedotaan YVM-puiteasetuksen 32 artiklan 1 ja 5 kohdan rikkomiseen.

8. Kahdeksas kanneperuste, jonka mukaan YVM-puiteasetuksen 31 artiklan 3 kohta on SEUT 277 artikla huomioiden lainvastainen, koska sillä loukataan perusoikeuskirjan 41 artiklassa taattuja puolustautumisoikeuksia ja jäsenvaltioiden yleisistä yhteisistä valtiosääntöperinteistä johdettuja yleisiä periaatteita.

Kanne 3.1.2017 – J.M–E.V. e hijos v. EUIPO – Masi (MASSI)

(Asia T-2/17)

(2017/C 063/48)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Asianosaiset ja muut osapuolet

Kantaja: J.M–E.V. e hijos, SRL (Granollers, Espanja) (edustajat: asianajajat M. Ceballos Rodríguez ja J. Güell Serra)

Vastaaja: Euroopan unionin teollisoikeuksien virasto (EUIPO)

Muu osapuoli valituslautakunnassa: Alberto Masi (Milano, Italia)

Menettely EUIPO:ssa

Riidanalaisen tavaramerkin haltija: Kantaja

Riidanalainen tavaramerkki: EU-tavaramerkiksi rekisteröity sanamerkki "MASSI" EU- tavaramerkki nro 414 086

EUIPO:ssa käyty menettely: Mitättömyysmenettely

Riidanalainen päätös: EUIPO:n ensimmäisen valituslautakunnan 4.10.2016 asiassa R 793/2015-1 tekemä päätös

Vaatimukset

Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

- kumoaa riidanalaisen päätöksen
- hylkää mitättömyysvaatimuksen, jonka Alberto Masi on esittänyt EU-tavaramerkkirekisteröinnistä nro 414086 "MASSI" koskien luokkaa 12
- velvoittaa EUIPO:n ja muuna osapuolena valituslautakunnassa olleen osapuolen – mikäli tämä osallistuu nyt käytävään menettelyyn – korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Kanneperusteet

- Asetuksen N:o 207/2009 56 artiklan 3 kohdan rikkominen (res judicata)
 - Asetuksen N:o 207/2009 53 artiklan 1 kohdan a alakohdan soveltamatta jättäminen yhdessä 8 artiklan 2 kohdan c alakohdan kanssa
-